

Un dia, el paraigües sortí del seu amagatall, de pols i misèries, del magatzem de la botiga del barri. Estava molt orgullós, ell, que era el més preciós de tots amb el seu estampat de flors de colors i puntets ataronjats. Per fi s'havien dignat a treure'l d'aquell indret on quasi no es podia respirar, arrambat a trenta paraigües de menys qualitat que ell.

Era vera que era molt bonic, però no tant com per creure's el gall del galliner.

El va comprar una dona major, devia tenir uns seixanta-cinc anys, era molt maternal i molt seva, una dona corrent.

La seva neta tenia al cap un paraigües que havia vist al mostrador d'una botiga. La padrina, animada, va fer tot el poble cercant un paraigües com aquell o més bonic.

A la fi el va trobar. No era tan bell com l'altre, però a la seva neta li encantaria, n'estava segura.

En arribar a casa el deixà embolicat damunt l'escriptori, prop de la màquina d'escriure.

Ell no podia veure res, però sentia les olors i les veus; percebia les coses. Sentia l'olor de l'ensaïmada del forn del costat, l'olor de la tinta de la màquina d'escriure, l'olor de paper vell dels llibres de la llibreria, l'olor de la fusta de principis del segle anterior, l'olor del suavitzant de la rentadora i totes les olors que hi ha en una casa normal.

De cop començà a percebre una olor més forta que les altres. Era l'olor d'una vella màquina d'escriure, atrocinada i intel·ligent.

No era com la resta de paraigües que havia conegut al llarg de la seva llarga vida, de quasi dos mesos, des que havia sortit d'aquella fàbrica del Vietnam.

La màquina pareixia feliç i pacient, com si ja ho hagués aconseguit tot en aquesta vida i ja sols esperés l'hora de la mort com a part de la seva llarga i profitosa vida.

Qui sap quants documents havia escrit, quants de poemes romàntics d'aquests que s'han de llegir a la vora del foc, quants contes, quantes històries havia escrit aquella olorosa màquina d'escriure.

El paraigües estava content i indignat alhora. L'havien tret d'allà, però el paper d'embolicar no estava a la seva altura. No era més que un tros de paper de colors llampants fet a la Xina, qui sap feia quant.

Per la seva banda la màquina d'escriure no se n'havia adonat de l'arribada del paraigües. Estava absorta recordant la vegada que el seu primer propietari li havia escrit una carta d'amor a la seva al·lota. Una carta d'una tendresa esborronadora, on li proclamava amor etern i fidelitat absoluta.

Cada vegada que recordava aquella carta li venien ganes de plorar d'emoció.

A ella li agradaven aquelles històries d'amor romàntiques i impossibles, però sabia que ella ja no era una joveneta i que ja no seria capaç de viure'n cap. Però seguia somiant-hi.

El paraigües començà a sentir molts de renous, com a passes.

Era la padrina, aquella dona tan maternal i tan seva, que venia a cercar-lo per mostrar-li a la seva neta.

L'agafà d'una manera un poc estranya, com qui agafa un nin petit en braços. I el dugués fins a la cuina, on l'esperava tota la família amb la petita asseguda enmig en una espècie de cadira estranya.

El paraigües s'estava marejant. Tantes voltes havia fet que ja ni sabia on era. De cop començà a veure un poc de llum de fluorescent barat de cuina. De cop

una mà el començà a grapejar. D'un costat a l'altre, damunt cap avall. Era la nina que obria l'embolcall frenèticament.

La nina quedà impressionada. El paraigües era preciós. Es posà a jugar amb ell. Li feia fer voltes, l'obria, el tancava i el tractava com si fos una pepa.

Fins que es va adormir, amb ell a les mans, al sofà de casa de la seva padrina. La padrina, que havia estat tot el temps observant-los, el va anar a tapar amb una manta i s'emportà el paraigües a la paraigüera, on la màquina d'escriure començà a notar la seva presència.

Era una presència un poc singular. Era nova i diferent. Era inexperta, però amb una voluntat de ferro. També es creia superior a la resta, com si fos més bo només per ser qui era.

Si no era més que un paraigües qualsevol!

Tot i no ser més que un paraigües qualsevol li cridà l'atenció.

Com podia ser tan poc i creure's tan perfecte?

Era diferent de tots els seus amos, que havien estat cultes i intel·ligents.

El paraigües notava que aquella màquina d'escriure pensava en ell, però no la volia destorbar. No volia molestar-la amb les seves impertinències de mascle alfa prepotent i arrogant. Volia que es fixàs en ell i que se n'enamoràs i viure una història d'amor sòrdida i estúpida al voltant de la mediterrània.

"Què faig? Intent comunicar-me amb ella? No puc! És massa impossible per jo".

El pobre paraigües s'havia enamorat d'aquella vella màquina d'escriure. Pobre paraigües! Quina vida l'esperava! Essent la mascota d'una nineta, amb ànsies de poder i perdudament enamorat d'una màquina d'escriure atrotinada i sàvia. Hauria de fer alguna cosa, algun canvi.

Els canvis poden ser artificials: provocats per l'activitat de les persones en el medi. Són en temps socials durant un curt interval de temps.

Segons la durada, els canvis poden ser graduals, és a dir, durant un llarg període de temps o ràpids, és a dir, curts, però molt grans. Hi ha canvis a escala global, com l'extinció dels dinosaures, n'hi ha d'íntims, com la caiguda d'un pétal de rosa.

El nostre paraigües en necessitava un de gran i potent.

El destí estava de part seva. La padrina va voler fer dissabte al despatx, on hi havia el paraigües i la màquina d'escriure.

Començà traient trastos de l'habitació, alguns eren per llençar, d'altres eren simplement per arreglar, o canviar de lloc.

Arribà el torn del paraigües i la paraigüera. El paraigües resava perquè l'acostassin a la màquina d'escriure i així poder passar el temps observant-la i admirant-la.

La sort estava de part seva, així que el varen posar als peus de la taula on descansava la seva estimadíssima màquina d'escriure.

- Oh estimadíssima meva, si em volguéssiu escoltar, una cosa uns voldria jo contar, vos que sou bella i hermosa, ajunteu-vos amb jo i siau ma senyora

La màquina d'escriure se sentia abrumada per tanta passió. Ella que mai havia experimentat ser l'objecte de les passions d'algú!

Quina meravella, se sentia especial i viva, alhora que un poc humiliada ja que creia que no mereixia cap d'aquelles atencions, a part que ja no tenia l'edat ni el cos per aquell tipus de coses.

Una senyora com ella, interessada en un paraigües com aquell?

Tan prepotent, tan estúpid, tan jove, tan ingenu, tan mono.

Com era d'esperar, ella també s'enamorà d'ell.

Quina estranya parella! Ella una màquina descriure i ell un paraigües, on podrien fondre el seu amor?

El lloc de les trobades amoroses, va ser el vell forn de llenya, que només s'usava el dia de Nadal per fer el rostit i per Pasqua, que l'utilitzaven per coure les panades, els rubiols i els crespells que feien els infants.

Quan es trobaven, ell li deia coses boniques, belles, formoses, però no tant com ella.

Ella li explicava les seves experiències, podia recitar-li trossos de cartes d'amor d'altres persones, però cap era exactament el que ella volia dir-li, però de totes maneres, ella no trobava cap frase, cap paraula, per poder expressar aquella sensació. Com papallones a l'estómac.

Una nit com qualsevol altra, diferent, però a la vegada igual, feren una de les seves estranyes trobades.

Va ser magnífica: rigueren i, per primera vegada, ella li confessà els seus sentiments més íntims:

- T'estim
- Com que m'estimes?
- Sí, t'estim
- I m'ho dius així, de cop?
- Sí, no ho puc fer?
- Sí, és clar, només que és un poc estrany.
- Encara m'enfadaré i no t'ho tornaré a dir!
- No, per favor reina del meu cor, diga-m'ho un altre pic.
- T'ESTIM!

Una nit fantàstica, la millor de totes. Però la sort, quina gran enemiga, els va jugar una mala passada.

S'adormiren a un raconet amagat del forn, amb la certesa que el dia següent podrien tornar tranquil·lament al seu lloc i seguir somiant en aquelles nits fabuloses. Però ells, pobres innocents, no sabien quin dia era.

Era, com no: El dia de Nadal, el vint-i-cinc de desembre!

El dia en què tota la família es reunia al voltant d'una taula a menjar sopa farcida i rostit d'aquell que no es pot menjar cada dia, tan sols els dies importants.

La padrina, mà innocent del destí cruel, anà a encendre el foc del forn.

"Comença a fer calor" pensà la màquina d'escriure, però no es preocupà gaire, tenia el paraigües devora dormint felicitat, així que es tornà a dormir.

La mort els arribà a un moment dolç de la vida, al voltant d'una data assenyalada, deixaren el món. Moriren l'un en braços de l'altra, dormint plàcidament,

Calcinats, massa feliços per saber reaccionar.

La neta, en descobrir que el paraigües, que ja estava una mica atrotinat dels cops i les hòsties que havia rebut, havia acabat fos al forn juntament amb la màquina d'escriure amb la qual era tan divertit jugar a fer d'oficinista, va tenir un disgust molt gros.

Però no li durà molt. Els reis li van dur una preciosa bicicleta vermella, amb un casc negre per evitar rompre's la crisma.

En fi. Quina història més trista, o més bella, qui sap!